

Arrest

nr. 54 865 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE KETELE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 23 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 1 april 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig van Plluzhinë (gemeente Skenderaj) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent passief lid van de Democratische Partij van Kosovo (PDK). U dreef handel in sigaretten die u verkocht in uw dorp Plluzhinë, in Drenas en in Klinë. U kocht deze sigaretten aan in het noordelijke gedeelte van Mitrovicë, bij Serviërs. Op 1 juni 2009 kreeg u een oproepingsbrief van het AKSh (Albanees Nationale Leger) waarin stond dat u op 10 juni 2009 met hen moest afspreken. Ze wilden dat u uw handel in sigaretten met de Serviërs stopzette en u lid werd van het AKSh. Omdat u vreesde te zullen worden gearresteerd door het AKSh, besloot u de oproeping te negeren en uw land te verlaten. U dook onmiddellijk onder bij uw oom in afwachting van uw vertrek. U verliet Kosovo op 18 juni 2009 en kwam in België aan op 22 juni 2009. Na uw vertrek uit Kosovo vernam u van uw familie dat het AKSh u nog steeds zoekt en dat personen bij uw oom naar u zouden hebben geïnformeerd. U hebt asiel aangevraagd in België op 23 juni 2009. Ongeveer een week voor het gehoor op het Commissariaat-generaal zouden uw ouders een tweede oproepingsbrief van het AKSh op uw naam hebben ontvangen. U bent in het bezit van een UNMIK- identiteitskaart, uitgereikt op 21/03/2005 en een oproepingsbrief van het AKSh.

B. Motivering

Ik stel vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verklaringen inzake uw sigarettenhandel die u aflegde, niet aannemelijk zijn. Zo verklaarde u handel te hebben gedreven met Serviërs in het noordelijke gedeelte van Mitrovicë. Toen er werd gevraagd naar de namen van de personen waarmee u handel dreef, kon u hierop geen antwoord geven. Ook op de vraag naar firma's waarmee u handel dreef, moest u het antwoord schuldig blijven. U kon evenmin concrete plaatsen, namen van wijken of straatnamen noemen waar u handel dreef (gehoor CGVS p. 9).

Vervolgens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat **het AKSh sinds mei 2009 zichzelf tijdelijk op non-actief heeft gezet** en hierover zelfs een persbericht heeft verstuurd. U bleek hiervan evenwel niet in het minst van op de hoogte te zijn (gehoor CGVS pp. 9-10), terwijl dit uitgebreid in de media is verschenen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend aan het door u neergelegde document van het AKSh, d.d. 1 juni 2009. Uit voornoemde informatie blijkt immers dat dat documenten uitgaande van het AKSh en die de vorm aannemen van "waarschuwingen", dagvaardingen en dreigbrieven steeds vervalsingen zijn. Dergelijke documenten kunnen heel eenvoudig aangemaakt worden met de hulp van de computer, een kleurenprinter en een typemachine. Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat een illegale, terroristische organisatie (UNMIK bestempelde met de Administrative Direction No. 2003/9 de AKSh als een terroristische organisatie) zich zou bezighouden met het opmaken en versturen van officiële documenten zoals beslissingen of convocaties. Derhalve kan aan de door u neergelegde oproepingsbrief van het AKSh niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw UNMIK-identiteitskaart bevestigt enkel uw identiteit en afkomst en die staan niet ter discussie. Aan het door u neergelegde document van het AKSh, d.d. 1 juni 2009, kan, zoals hoger reeds vastgesteld, niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als "EERSTE MIDDEL" roept verzoeker een "Schending van de materiële motiveringsplicht" en een "Schending van een hogere rechtsnorm : art. 1 A2 van de Conventie van Geneve, Dit maakt een schending uit van de Belgische Wet, m.n. art. 48/4 van de Vreemdelingenwet" (lees artikel 48/3 vreemdelingenwet) in.

2.2. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat het middel juridische grondslag mist. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beweert zijn land van herkomst te hebben ontvlucht omdat hij er gevisieerd zou worden door het AKSh omwille van zijn handel in sigaretten met Serviërs. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig voorkomen, bovendien niet geobjectiveerd kunnen worden, en het neergelegde attest van AKSh frauduleus voorkomt. Zijn identiteit staat niet ter discussie.

3.2. Verzoeker verklaart een *“sigarettenhandel”* te hebben opgezet maar kon dit niet toelichten. Hij argumenteert dat hij bang was tijdens het interview *“dat indien hij namen zou geven van de personen met wie hij handel dreef, deze personen en hij zelf in de problemen zouden komen. Verzoeker weet dat de interviewer hem tijdens het interview heeft duidelijk gemaakt dat alle informatie vertrouwelijk was en enkel ter veroordeling van zijn asielrelaas zou gebruikt worden. Tijdens het interview was er echter geen raadsman aanwezig die hem dit kon bevestigen, waardoor verzoeker niet was gerust gesteld en aldus besloot om hierover geen concrete informatie te geven. Verzoeker beseft nu dat hij deze informatie wel kon geven en dat het feit dat hij dit tijdens het interview niet heeft gedaan, nadelig was voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.”* Verzoeker geeft verder in het verzoekschrift namen op van wijken waar hij handel dreef, en van personen met wie hij handel dreef.

3.2.1. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de loop van zijn asielaanvraag herhaaldelijk werd gewezen op zijn plicht om juiste en volledige verklaringen af te leggen, alsook op de *“confidentialiteit”* (gehoorverslag CGVS, p. 2) van zijn verklaringen, wat verzoeker zelf erkent in zijn verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde onwetendheden geen ruimte laten voor de toelichtingen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Dat verzoeker de gevraagde informatie niet opgaf ter verhoor omdat hij vreesde hierdoor in de problemen te geraken kan geenszins overtuigen, noch dat hij *“niet was gerust gesteld”* omdat zijn raadsman niet opdaagde op het verhoor nu verzoeker dit niet aangaf ter verhoor terwijl er uitdrukkelijk op gewezen werd dat *“eventuele problemen (...) gemeld moeten worden”* (gehoorverslag CGVS, p.1). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en de onzorgvuldigheid van zijn raadsman kan de vaagheden in zijn verklaringen bezwaarlijk vergoelijken.

3.3. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers verklaringen niet alleen behept zijn met talrijke hiaten maar bovendien in strijd zijn met algemene informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt dat het *“Decision-Making Secretariat”* van het FBKSh (Front for Albanian National Unification) op 10 mei 2009 officieel de beslissing nam om de activiteiten van al zijn structuren, met inbegrip van het AKSh, tijdelijk stop te zetten. Dat het AKSh in juni 2009 verzoeker onder druk zou hebben gezet zich bij hen aan te sluiten is hiermee strijdig. Verzoeker schuift slechts blote beweringen naar voor die niet worden geobjectiveerd zoals *“Het AKSh kan zich dan*

wel naar de buitenwereld toe sinds mei 2009 tijdelijk op non-actief hebben gezet en hierover een persbericht hebben gestuurd, de feiten tonen echter dat bepaalde aanhangers van het AKSh nog steeds actief zijn. Zij leven nog steeds in conflict met de Serviërs en strijden voor de etnische zuivering van Kosovo, gestuwd door de Groot Albanese gedachte. Het feit dat verzoeker als etnisch albanees sigarettenhandel dreef met Serviërs was een voldoende gegeven voor de aanhangers om in te grijpen en deze handel stop te zetten.” Dergelijke loutere beweringen kunnen de bevindingen van de commissaris-generaal, die steunen op algemene informatie, bezwaarlijk weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

3.4. De commissaris-generaal oordeelt op basis van specifieke landeninformatie, dat documenten die zouden uitgaan van het AKSh “steeds vervalsingen zijn”. Verzoeker legde een attest neer van het AKSh, voegt bij zijn verzoekschrift “de tweede oproepingsbrief van het AKSh” en “betwist ten stelligste dat hij deze documenten zou hebben vervalst. Verzoeker heeft de documenten voorgelegd die hij heeft ontvangen. Mogelijks hebben de aanhangers van het AKSh deze documenten vervalst”. Verzoeker komt wederom niet verder dan loutere beweringen, die gezien de inhoudelijke ongerijmdheden bezwaarlijk kunnen overtuigen. Zo stelt het attest dat verzoeker “verboden handel drijft in voedingsmiddelen en petroleum met Serviërs” terwijl verzoeker beweerde dat hij een “sigarettenhandel dreef met Serviërs”. Indien verzoeker geviseerd wordt door het AKSh ziet de Raad ook niet in waarom zij überhaupt dergelijk attest voor hem zouden opstellen. De “tweede oproepingsbrief” die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift is niet vertaald zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud. De arbeidsovereenkomst die verzoeker neerlegt heeft geen uitstaans met het voorgehouden asielrelaas en is derhalve niet dienend in onderhavige procedure. De neergelegde stukken kunnen de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas dan ook geenszins aantonen.

3.5. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschriften tot theoretische beschouwingen en het louter herhalen van het voorgehouden asielrelaas. Als dusdanig wordt er echter evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Als “TWEEDE MIDDEL” roept verzoeker een “Schending van art. 48/5 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming” (lees artikel 48/4 vreemdelingenwet) in. Volgens verzoeker “zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar Kosovo terugkeert hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen.”

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en verwijst naar bovenvermelde documenten waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK